

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

2. Ethnicorum in honoribus deponendis, vel etiam contemnendis
generositas.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

In Ethnicis ista occurrant. Periander Corinthius, initio populariter ac moderate gerebat imperium, postea versis moribus tyrannice agere cepit. Id simul atq; cognitum esset Pittaco Mytilenaeo, diffusu de sui ipsius animi constantia, magistratum deposuit, relictoq; imperio in exilium abiit. Percontantibus deinde quibusdam, quâ gratiâ fugisset imperium, respondit, quod admodum esset arduum, probum esse, propter mutatum Periandrum: quibus auditis, Solon addit suum apophthegma, χαλεπὰ τὰ καλά. Lysides Megalopolitanus (vel Lysides) suae ipsius patriae Tyrannus, non deliciarum cupiditate vel auaritia in eam delapsus violentiam fuerat, sed gloriae amore adhuc adolescens excitatus, sermonibusq; falsis & vanis, qui de tyrannide, ut re beata & mirifica, referebantur, in animum celsum stolidè admixtis. Ast ubi Tyrannidem parauit, breui molestiarum, quas trahit secum dominatus, pertaesus est. Itaq; cum suspiceret gloria celebrem, & insidias tenentem timeret Aratum, induxit animum pulcherrimè se mutare: ac primùm semetipsum explicare odio, metu, statione, & satellitibus, deinde bene mereri de patria. Accito igitur Arato, deposuit dominationem, contribuitq; ciuitatem suam Achaëis. Hinc extollentes eum Achaëi praeuere creauerunt. Eius rei causa cum à Lacedaemoniis in praelio interfectus esset, à Cleomene rege pulcherrimè ornatus Arcadibus remissus fuit ad sepeliendum. Cum Diocletianus iam aetate prouectiori mobilitatem fortuna, tamquam solertissimus & sagacissimus princeps contemplatus esset, decreuit imperio se abdicare, & priuatus uiuere: utpote qui disceret nihil esse difficilius, quam scire bene imperare. Ad hac aetas imbellis, & rerum humanarum instabilium metus, quae rarissimè continuo successu ad exitum eodem tenore perueniunt, suaserunt Diocletiano imperium deponere. Diocletianus verò mirâ difficultate ferum & asperum Maximiani collega ingenium frenauit, ut ei consentiret. Qui etsi natura ferox erat, naturam tamen suam frangens, consilijs Diocletiani obsecutus est. Igitur eodem die, cum iam conuenissent Reipub. habenas iniunioribus mandare, Diocletianus Iouius Nicomedia, Hercules Maximianus Mediolani, imperiales fasces deponunt, Constantio & Galerio Maximiano Augustis prius appellatis, anno Salutis 307. rem memoratu admirabilem, & prioribus saeculis non visam peragentes. Cum post decem annos, quibus priuatus vixit, Diocletianus a Constantino ac Licinio vocaretur ad festa nuptiarum Constantinae, causatus senectutem per

II.

Chil. 2. cent,
t Erasmi in
proverb. ex
Lactio lib. 31

Plutarch. in
Arato, &
Paulanias in
Archadicis.

III
Carolus Si-
gon. de regno
Italiae.

litteras, scripsit se prius peste liberatum, nolle iterum venena imbibere. Satis se pro Repub. elaborasse: nunc verò in patria sua, hoc est Salonis holeram ferere, hortum curare, & privatim agere malle. Cùm verò hi Imperatores rescripissent minacibus litteris, se non admittere excusationem, quòd fuisset Maxentio ac Maximino, suspectans necem dedecorosam, dicitur venenum hausisse. Quidam tamen dicunt, stupore mentis & longa aegritudine confectum, animam inter suspiria efflasse. Vixisse dicitur quibusdam sexaginta octo annis: nonnullis Lxxxiii, secundum quosdam, duobus de octoginta. Imperavit annis viginti. Mansit prius Salonis, rei rustica indulgens annis decem, & post mortem inter diuos relatus est; more scilicet Ethnicorum, qui cum honorem, quem re ipsa conferre non poterant, fingendo decernebant.

III.

Hi tres, primus exemplo, alter laboris adiuncti tædio, tertius diffidentiam fortunæ Coronas abiecerunt, sceptram atque imperia calcaverunt. Non igitur tanti fecerunt honores, quibus se sponte abdicaverunt, ut ob eos amissos, ad restam currebant, aut Deorum suorum accusarent iniquitatem. Quin adeò oderunt vel Ethnici honorum ambiciosos amatores, ut eos palam perfringerent exponerentque; et hinc innotendos. Antisthenes, cùm Platonis superbiam notare cuperet, fortè in pompa equum hinnientem frementemque aspiciens, ad Platonem versus aiebat: *Tu profecto, meo iudicio, præclarus fuisses equus.* Est enim equus animal superbissimè, & ut paulo laudatas explicat alius; ita caballus phalaris ornatus, & manuum plausibus velut palpo percussus, aures arrigit; hinnitque ad gloriæ occasionem. Quid verbis utor? neminem minus honoribus dignum arbitramur, quàm qui honores ambit: illum autem sapientem putamus qui populares auras, & famam laudesque inanes spernit; immò qui honores patriæ bonoque publico postponit. Quemadmodum Athenienses studio conservandæ Græciæ imperiū classis, quod illis iure debebatur, Laconibus permiserunt, locijs ita volentibus, ne seditio aliqua oriretur, cùm ad Artemisium cùm 271. navibus, contra Xerxis innumerabilem classem pugnaturi essent. Quod exemplum utinam nostra militia imitaretur, in qua videmus, multos alioqui præclaros Duces antè patriam deserere, quàm æmulo cedere; neque hosti irruenti obistere velle; ne videantur iuniori, aut recentiori in militia celi-

Brufon lib. 6.
cap. 5.

Herodot. l. 7.